మనసు గీసిన బొమ్మ

"జీవితాన్ని చాలా వ్యర్థం చేసుకున్నాను" అనుకున్నాడు నరసింహారావు.

నిన్న సాయంత్రం నుంచి అతని గుండెల్లో పొంగుతున్న చింతాధారకి హద్దూ — అపూ వుండడంలేదు. సరిగ్గా నిన్న సాయంత్రమే యెన్నేళ్ళుగానో అతని మనసులో మణిగి— అణిగిన తూణీరం చిట్లి వొకో అమ్ముగా సూటిగా గుండెలకి గుచ్చుకుపోతూంది. బాధ. అంతరాంతరాల్లో అంతుతెలియని అనంతమైన బాధ. ఈబాధ యీ జన్మకి పోతుందన్న నమ్మకం అతనికిలేదు. పరిస్థితులుచెయ్యిదాటి పోయాయ్. చాలాయేళ్ళు గడిచిపోయాయి.

నరసింహారావుకి పెళ్ళికాలేదు. వయసు ఏభయికి ఆపైన. నరసింహారావుకి బయాగ్రఫి లాంటిదేవీ లేదు. వొకవేళ రాయడాని కెవరయినా పూనుకుంటే రెండు పేజీలకంటే యెక్కువరాదు. ఎందుకంటే అతనిది పేచీల్లేని జీవితం. ప్రేమలూ — సెక్స్ఘట్టాలూ లేని జీవితం. పెళ్ళాంపోరూ—వుంపుడుగత్తె సెక్స్ వంపుల హోరూ లేని జీవితం.

వయసులో వున్నప్పుడు పెళ్ళిచేసుకో అని పెద్దాళ్ళుపోరితే మొండికేశాడు. స్నేహితులు బలవంతంచేస్తే విసుగ్గా ముఖం పెట్టాడు. ఆఖరికెప్పుడో వో ఆడపిల్ల ఆఫర్ యిస్తే తల తిక్కగా సమాధానాలు యిచ్చాడు. ఆడది లేకుండా బ్రతకలేనా? అన్నాడు. ఆ పిల్ల పల్చని కాయితంలా చెదిరిపోయింది.

ఇన్నాళ్ళకి తెలొచ్చింది.

"జీవితాన్ని చాలా వ్యర్థం చేసుకున్నాను" అనుకున్నాడు మళ్ళీ. ..మళ్ళీ.

అతనికలిగిన జ్ఞానోదయం వెనుక ఒక సంఘటన జరిగింది.

2

నిన్నటి మునిపెచ్చటి సాయంత్రం—

గుడికి వెళ్ళాడు. ఆ గుడి చాలా ఖరీదయింది. పాలరాతితో కట్టారట. ఆ గుడికి వేలకొద్దీ జనం వస్తుంటారు. పొడుగాటి క్యూ. క్యూలో నిలబడ్డాడు. తనకిముందు కొత్తగా పెళ్ళయిన ఓ జంట నలుగుతుంది క్యూ రాపిడికి.

తనకిముందు ఆ అబ్బాయి. ఆ అబ్బాయికి ముందర ఆమె.

ఆ అబ్బాయి అందంగానే వున్నాడు. ఆ అమ్మాయికూడా బావుంది. వాళ్ళ ప్రవర్తన చూస్తుంటే యిద్దరూ జీవితంలో వెన్నా-ఇంకు లాగా, యింగువా-పులిహోర లాగా బాగా కల్సిపోయి గడుపుతున్నారు అన్పిస్తున్నారు. ఏ ఒక్కరూ క్షణం దూరమయినా బ్రతుకలేరని స్ఫురిస్తుంది.

ఆ అమ్మాయి మెడకి సన్నని గొలుసుంది. అదికాస్త మెలితిరిగితే ఆ వెనుకనున్న అతడు సర్దాడు. ఆమె చివ్వున వెనక్కుతిరిగిచూసింది.

"నేనే" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"దొంగనుకున్నాను" అంది నవ్వకుండా.

"నేనే దొంగనయితే?" అన్నాడు.

"పోలీసుల్ని పిలుదును" అంది.

"మరి నన్ను పోలీసాళ్లు లాక్కుపోతే నువ్వు వొంటరిగా యింటికి వెళ్ళగలవా?" అన్నాడు యింకా నవ్వి.

ఆమె క్షణం ఆలోచించి "వుహుఁ . . వెళ్ళలేను" అని తల అటుతిప్పేసుకుందామె.

అంతా చూస్తున్న నరసింహారావు : "అబ్బా యెంత మత్తుగా గడుస్తుంది వీళ్ళ స్వంతకాలం" అనుకున్నాడు.

క్యూ కదిలింది.

పూజారి శఠగోపం ఆమె తలమీద పెట్టినప్పుడు ఆమె పట్టుజుట్టు రేగితే అతను అందంగా సవరించాడు. ఇద్దరూ దేవుడికి మొక్కి జనంనుంచి బయటకు కక్కబడ్డారు.

వాళ్ళిద్దరూ నరసింహారావుని బాగా ఆకర్షించారు. తనకి తెలీకుండానే వాళ్ళని ఫాలో అవుతూ పోతున్నాడు.

వాళ్ళిద్దరూ వో హోటల్లో కెళ్ళారు. ఒకటే టీ ఆర్డరిచ్చారు. ఆమె కొంచెం సిప్‌చేశాక ఆ కప్పు అతనందుకొని యింకొంచెం తాగి మళ్ళీ ఆమెకిచ్చాడు.

చూస్తున్న నరసింహారావుకి తల తిరిగింది.

వాళ్ళిద్దరూ రోడ్డుమీద నడుస్తున్నారు. ఆమె పువ్వులకొట్టు వేపు చూసింది. అతనికి ఆమె భాష తెల్సునుకుంటాను. వెంటనే కొట్టులో కెళ్ళి మూరెడు మల్లెపూలు తెచ్చి ఆమె జడ పాయల మధ్య యిమిడ్చి వాసన చూశాడు.

అతని పనికి ఆమె అందమైన విసుగుతో చూసింది. మరి ముందుకు సాగదాం అన్నాయ్ ఇద్దరి కళ్ళూ.

నడుస్తుండగా వున్నట్టుండి ఆమె ఆగిపోయింది. బాధగా ముఖం పెట్టింది.

"ఏం ఏమయింది?" అన్నాడు కంగారుగా.

"కాలు బెణికింది."

"ఏదీచూణ్నీ" అనికిందికి వొంగుతున్నాడు.

"అబ్బ! వూరుకుందురూ నడిరోడ్డు మీద" మెత్తగా మందలించి మత్తుగా నవ్వింది.

"బాధపోయిందా?" అన్నాడు.

ఆమె తలూపింది. ముందుకు....ముందుకు సాగారు.

వాళ్ళనేచూస్తూ వెనక నడుస్తున్న నరసింహారావుకి గుండెల్లో నైరాశ్యం ఆవహించింది. మనసు విషాదంతో హోరుపెట్టింది. ఈజీవితం నిర్విశేషం అనిపించింది. ఈ జీవితం చీకటితో కప్పబడ్డ చీకటి అన్పించింది. అలా ప్రశ్నిస్తూ ముందుకి కదిలాడు.

పూర్వంనించీ అతని దేహంలో కాపురం వున్న బ్లడ్‌ప్రెషర్ ఆ రాత్రి అధికమయింది.

మాత్రలు అల్మెరాలో వున్నాయ్. లేచి తెచ్చిచ్చే దిక్కు-లేదు. అప్పుడు నిజంగా అనుకున్నాడు నరసింహారావు, అయ్యో! జీవితాని కెంత అన్యాయం చేశాను అని.

3

"జీవితాన్ని చాలా వ్యర్థం చేసుకున్నాను." అని నిన్నటినుంచీ అనుకుంటూ శ్రాంతపాంధుడిలా అలమటిస్తున్న నరసింహారావుకి వున్నట్టుండి వూహించలేనంత వుత్సాహం పుట్టుకొచ్చింది. మనసు తరళితమైంది. తనలో యెక్కడో కోటి హరిణాలు ఆనందంతో గంతులేస్తున్నాయి. వెన్నెల్లో సెలయేళ్ళు పారుతున్నాయ్. కళ్ళలో జ్యోతులు ద్యోతిస్తున్నాయ్.

నరసింహారావు పెళ్ళిచేసుకుందామనే నిర్ణయానికొచ్చాడు. అదేనా ఆనందం? కాదు.

మరి? మరి??

ఎవరో ఒకామెతో నిన్నటి దంపతుల్లా ఒక సాయంత్రపు పూట గడిపి, ఆ ఆనందాన్ని జీర్ణం చేసుకుని, యిక మళ్ళీ మళ్ళీ సాయంత్రాలు చూడకుండా చనిపోవాలి. ఔను. చనిపోవాలి.

ఆలోచనలతో ఇలా కాలాన్ని పాతిపెట్టడం వృథా. వెంటనే తనకో ఆడది కావాలి. తనకి దొరికే ఆ ఆడది భార్యలా నటించకూడదు. కనీసం సాత్వికాభినయంకూడా చెయ్యకూడదు. తనలో మైనంలా కరిగినట్టు, జీర్ణం అయినట్టు ప్రవర్తించాలి. దొరుకుతుందా అని.

ఆలోచిస్తుంటే మనసులో యెవరిదో మెరుపు పదఘట్టాల నిర్ఘోషాలు. యెవరు?

భానుమతి.

భానుమతెవరు? వో ఆడది. ముప్పయ్ అయిదేళ్ళ వయసు. మగాళ్ళని విపరీతంగా అసహ్యించుకునే మనసుగల ఆడది.

తెల్లగా, పెద్దగావుండని పొడుగ్గావుంటుంది. ఎంతయినా వయసు పెరగటంవల్ల నడుం మూడు మడతలు పడింది. కళ్ళ రెప్పలకింద చారలు తేలాయ్. నవ్వేటప్పుడు చలాగ్గానూ నవ్వగలదు—చిరాగ్గానూ నవ్వగలదు. ఆమెలో శాంతీవుంది—అశాంతీవుంది. ఇదీ భానుమతి ఫిగర్ తాలూకు రిఫరెన్స్.

రేపు భానుమతిని మీట్ అవ్వాలనుకున్నాడు నరసింహారావు.

4

నిన్న అనుకున్న రేపు ఆరోజే—

ఆఫీసులో మధ్యాహ్నంవేళ లీజర్ టైమ్ భానుమతిని కల్సాడు నరసింహారావు.

ఆమెతో అర్ధగంట మాట్లాడాడు. ఆ మాటల వెనక కోటి ప్రార్థన్లున్నాయి. విషాదపు తుఫానుంది.

అంతా వింది భానుమతి. పాపం ఇక రేపులు చూడని జీవుడి జీవితంలో ఆఖరి కోరిక తీర్చాలి అనుకుంది.

సుస్మిత వదనంతో "వూఁ సరే రేపుకి శలవు రాస్తాను ఆఫీసుకి" అంది.

ఆ మాటకి నరసింహారావు యెగిరి గంతేసేవాడే కానీ నలభయ్యేళ్ళ దేహం యెగరడం అసాధ్యం అంది.

5

మళ్ళీ రేపు నేడు అయిపోయింది.

మూడుగంటలనుంచే భానుమతికోసం ఎదురు చూస్తోంటే సరిగ్గా నాలుగుకొట్టడంతో భానుమతి రావడం జరిగింది అతని రూంకి.

ఇద్దరూ బయల్దేరారు.

గుడిలో ఆ క్యూలో నిలబడ్డారు. నరసింహారావు ముందు భానుమతి నిలబడింది. క్యూ నెమ్మదిగా కదుల్తోంది.

భానుమతి మెడకేసిచూశాడు నరసింహారావు. మెడలో సన్నటి చెయిన్‌లాటిదేదీ వేసుకోలేదు. కానీ జుట్టుకి పెట్టుకున్న చెంపపిన్ను వూడేతరుణంలోవుంది. తన చేత్తో దాన్ని మెత్తగా జుట్టులోనికి గుచ్చాడు. చివ్వున వెనక్కి-తిరిగి చూసింది భానుమతి.

"నేను" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"దొంగనుకున్నాను" అంది నవ్వేముఖంతో.

"నేనే దొంగనయితే?" అన్నాను.

"పోల్లెద్దూ అనుకుంటాను" అంది యింకా నవ్వుతూ.

ఆమె మాటలకి నరసింహారావులో మనిషి పొంగిపోయాడు.

క్యూ కదిలింది.

దేవుడిముందు నిలబడ్డారు. పూజారి శఠగోపం పెట్టినపుడు భానుమతి జుట్టురేగక పోయినా ఆమె మెత్తని జుట్టుని సున్నితంగా సర్దాడు. భానుమతి సిగ్గుగా తలొంచుకుంది. ఇద్దరూ అక్కణ్నించి కదిలారు.

భానుమతీ-నరసింహారావూ హోటలు కెళ్లారు. సప్లయర్‌కి ఒక "టీ" మాత్రమే ఆర్డరిచ్చింది భానుమతి.

నిరసంహారావు మనసులో పిచ్చి ఆనందం వేసింది.

ఆమెకేసి చూశాడు.

"రెండు టీ యెందుకూ దండగ!" అంది భానుమతి.

టీ వొచ్చింది. నరసింహారావు ఆత్రంగా కప్పుని అందుకుని కొంచెం తాగి టేబిల్‌మీద పెట్టాడు.

అతని ప్రవర్తనకి అసహ్యించుకోలేదు భానుమతి. సప్లయర్‌కి యింకో టీ కోసం ఆర్డరివ్వ లేదు భానుమతి. వెంటనే ఆ కప్పు అందుకుని సగం తాగింది. అందులో ఆఖరి సిప్ నరసింహారావు కాజేశాడు.

స్త్రీలు, పురుషుల్నికంటే ముందు పువ్వుల్ని ప్రేమించడం మొదలెత్తారట. ఆ కారణంగా రోడ్డుమీద నరసింహారావు పక్కనే నడుస్తున్న భానుమతి పువ్వుల దుకాణాలు కన్పిస్తే వాటికేసి చూసింది యథాలాపంగా. అది గమనించిన వెంటనే కొట్టువేపెళ్ళి మూరెడు మల్లిపూలు కొనితెచ్చి భానుమతి జడపాయల మధ్య యిమిడ్చి వాసన చూశాడు నరసింహారావు.

అతని ప్రవృత్తికి నవ్వుతూ చూసింది భానుమతి.

ఇద్దరూ నడుస్తున్నారు.

కావాలని ఆమె కుడికాలి పాదాన్ని తనకాల్తో తొక్కాడు.

"అబ్బా!" అని బాధగా అంది భానుమతి.

"ఏం యేమయింది?" అన్నాడు కంగారుగా.

"కాలు" అంది బాధగా.

"ఏదీ చూణ్నీ" అని కిందికి వొంగుతుంటే "అబ్బ! వూరుకోండి నల్గురూ చూడగల్రు" అంది.

ఇద్దరూ ముందుకు సాగారు.

అలా రాత్రి యెనిమిదింటి వరకూ వాళ్ళు ఇద్దరూ నిజమైన భార్యాభర్తల్లా ప్రవర్తించారు. భానుమతి తనని తాను మర్చిపోయింది.

సరిగ్గా ఎనిమిదింటికి—

వాళ్ల విడిపోయే సమయం ఆసన్నం కాబోతుంది. వో సెంటర్‌లోకొచ్చాక విడిపోబోతూ నరసింహారావు అన్నాడు—

"చాలా కృతజ్ఞుడిని భానుమతిగారూ! నిజంగా వృథాచేసుకున్న యీ జన్మలో ఆనందమంతా యీనాడు పొందాను. మరి విడిపోదాం."

అతని మాటలు భానుమతికి శరాఘాతాల్లా తగిలినయ్.

భానుమతి అతనికి బాగా దగ్గరగావచ్చింది.

అతని చేతులు తన చేతుల్లోకి తీసుకుని అనంతరం తనముఖం ఆ చేతుల్లో దాచుకొని ఏడుస్తుంది. తెగేడుస్తుంది.

నరసింహారావు ఆమెకేసి వింతగాచూశాడు. ఏమనాలో తెలియక "వూరుకో భానూ!" అన్నాడు.

ఆ మాటకి భానుమతి నరసింహారావు గుండెలమీదపడి తెగ రోదిస్తూంది. రోదిస్తూ అస్పష్టంగా యీ మాటలు అంది—

"నాకూ నిజం తెల్సింది. నేను విడిపోను." □

మీరు చదివారా!

ప్రమోద
పిల్లల మాస పత్రిక

వెల : రూ. 1-25

సం. చందా
రూ. 15/-